

Sygn. akt VIII C 493/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

Protokolant: stażysta Magdalena Badylak

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2021 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa B. W.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę 8.340,34 złotych

1. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz B. W. kwotę 8.340,34 zł (osiem tysięcy trzysta czterdzieści złotych trzydzieści cztery grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od następujących kwot:

a) od kwoty 8.340,34 zł (osiem tysięcy trzysta czterdzieści złotych trzydzieści cztery grosze) od dnia 4 kwietnia 2020 roku do dnia zapłaty,

b) od kwoty 1.359,66 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt sześć groszy) od dnia 4 kwietnia 2020 roku do dnia 14 maja 2020 roku;

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz B. W. kwotę 4.867 zł (cztery tysiące osiemset sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

4. obciąża stronę pozwaną obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwoty 891,99 zł (osiemset dziewięćdziesiąt jeden złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy).

Sygn. akt VIII C 493/20

UZASADNIENIE

W dniu 8 maja 2020 roku powód B. W., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...) S.A. w W. powództwo o zapłatę kwoty 9.700 zł tytułem częściowego odszkodowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 kwietnia 2020 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 400 zł tytułem zwrotu kosztu sporządzenia prywatnej ekspertyzy z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że w dniu 21 lutego 2020 roku miało miejsce zdarzenie, w wyniku którego uszkodzony został należący do powoda samochód marki A. (...) o nr rej. (...). Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie

OC u pozwanego. Po zgłoszeniu szkody pozwany przeprowadził postępowanie likwidacyjne, w toku którego ustalił wartość szkody na kwotę 13.951,84 zł. Wartość ta jest nieprawidłowa, a pozwany dokonując wyceny szkody zaniżył stawkę za rbg, ceny części oraz koszt materiału lakierniczego, nie uwzględnił niezbędnych czynności naprawczych, pominął części niezbędne do prawidłowej technologicznie naprawy, a także w zakresie 5 elementów uwzględnił części alternatywne nie gwarantujące restytucji pojazdu. Celem ustalenia zasadnej wysokości odszkodowania poszkodowany zlecił wydanie prywatnej ekspertyzy na gruncie której koszt naprawy samochodu A. oznaczono na kwotę 29.287,78 zł. Z powyższego tytułu powód poniósł wydatek w wysokości 400 zł. Pełnomocnik podniósł ponadto, że poszkodowany ma możliwość wyboru zakładu naprawczego, który przywróci pojazd do stanu sprzed szkody i nie jest zobowiązany do skorzystania w tym zakresie z propozycji ubezpieczyciela. Wskazał również, że wyliczone odszkodowanie nie powinno uwzględniać rabatów oferowanych przez ubezpieczyciela. Wreszcie podniósł, że z punktu widzenia zasadności dochodzonego roszczenia nie ma znaczenia, czy poszkodowany naprawił pojazd.

(pozew k. 5-21)

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, że wypłacona w toku likwidacji szkody kwota była wystarczająca do pokrycia uszczerbku w majątku poszkodowanego i uwzględniła określony procentowo upust na częściach zgodnie z porozumieniem zawartym pomiędzy pozwanym a dostawcą części. Dodał, że w dniu 14 maja 2020 roku, tj. z zachowaniem 30-dniowego terminu od dnia złożenia reklamacji, pozwany dopłacił z tytułu odszkodowania kwotę 1.359,66 zł oraz pokrył koszt sporządzenia prywatnej ekspertyzy (400 zł). Wskazał, że poszkodowany został poinformowany o możliwości naprawy samochodu w warsztatach sieci partnerskich pozwanego, z czego nie skorzystał. Ponadto podniósł, że w przypadku naprawy pojazdu to koszty tej naprawy, nie zaś hipotetyczne koszty wyliczone przez biegłego, wyznaczają rozmiar szkody.

(odpowiedź na pozew k. 61-64v.)

Replikując na powyższe pełnomocnik powoda cofnął pozew w zakresie kwot 1.359,66 zł i 400 zł, a w pozostałym zakresie podtrzymał powództwo, żądając dodatkowo odsetek od kwoty 1.359,66 zł za okres od dnia 4 kwietnia do dnia 15 maja 2020 roku. Wyjaśnił, że w wystosowanym przez powoda wezwaniu do zapłaty określono 7-dniowy termin na spełnienie świadczenia, którego to terminu pozwany nie dochował, czym dał asumpt do wytoczenia powództwa. Przypomniawszy przy tym, że art. 14 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) przewiduje 14 dni na dopłatę odszkodowania po przedstawieniu dodatkowych dokumentów, zastrzegając, że wezwanie do zapłaty nie stanowiło reklamacji. Niezależnie od powyższego wskazał, że pozwany nie udowodnił, że poszkodowany był w stanie naprawić pojazd za otrzymaną kwotę w warunkach podanych w odpowiedzi na pozew. Ponadto powtórzył, że poszkodowany ma swobodę wyboru warsztatu naprawczego, a zakład ubezpieczeń nie może narzucić mu miejsca wykonania naprawy, ani zakupu materiałów.

(pismo procesowe k. 85-89)

Postanowieniem z dnia 23 czerwca 2020 roku Sąd umorzył postępowanie w zakresie, w jakim powód cofnął powództwo.

(postanowienie k. 93)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy k. 98-99v., k. 213-213v., pismo procesowe k. 151-151v., k. 155)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 lutego 2020 roku doszło do zdarzenia drogowego, w którym w wyniku kolizji z samochodem marki O. uszkodzony został należący do powoda B. W. pojazd marki A. (...) o nr rej. (...). Na miejsce zdarzenia została wezwana policja, która uznała winę kierującego samochodem marki O., którego ukarała mandatem karnym.

Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...).

(dowód z przesłuchania powoda – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 14 lipca 2020 roku, z akt szkody: zgłoszenie szkody; okoliczności bezsporne)

W dniu 2 sierpnia 2020 roku powód zgłosił szkodę ubezpieczycielowi sprawcy, który wdrożył postępowanie likwidacyjne. Wartość szkody została ustalona na kwotę 13.951,84 zł, którą wypłacono uprawnionemu, o czym pozwany poinformował decyzją z dnia 5 marca 2020 roku.

Nie zgadzając się z wysokością przyznanego świadczenia powód zlecił sporządzenie prywatnej ekspertyzy, na gruncie której koszt naprawy samochodu A. oszacowano na kwotę 29.287,78 zł. Z powyższego tytułu B. W. poniósł wydatek w wysokości 400 zł.

Pismem z dnia 27 kwietnia 2020 roku przesłanym na adres email pozwanego powód wezwał go do dopłaty w terminie 7 dni odszkodowania w kwocie 15.735,94 zł zgodnie z załączoną kalkulacją naprawy, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

(decyzja k. 27-27v., wycena naprawy pojazdu k. 30, kosztorys k. 31-35, wezwanie do zapłaty k. 36, wydruk wiadomości email k. 37, opinia k. 38-38v., kalkulacja naprawy k. 40-43v., faktura k. 44, z akt szkody: zgłoszenie szkody; okoliczności bezsporne)

Przed przedmiotowym zdarzeniem pojazd marki A. miał wymieniane płyny eksploatacyjne, rozrząd oraz klocki hamulcowe. Montowane elementy były częściami oryginalnymi.

(dowód z przesłuchania powoda nagranie od 00:05:40 do 00:21:11 – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 14 lipca 2020 roku k. 98v.-99)

Celowe i uzasadnione koszty naprawy przywracające samochód marki A. (...) do stanu sprzed zdarzenia, z uwzględnieniem właściwych dla rynku lokalnego poszkodowanego cen części z logo producenta pojazdu, wynosi 29.287,78 zł. Koszt naprawy przy uwzględnieniu 40% rabatu na materiały lakiernicze oraz 16% rabatu na części wynosi 24.458,93 zł, a z uwzględnieniem zamienników wynosi 17.803,93 zł.

Wykonanie naprawy wg kosztorysu pozwanego, w tym przy uwzględnieniu stawki za rbg w wysokości 55 zł netto, nie gwarantuje przywrócenia stanu poprzedniego pojazdu w ujęciu technicznym i użytkowym. Dla skutecznej restytucji pojazdu niezbędne jest użycie części oryginalnych z logo producenta pojazdu.

(pismna opinia biegłego sądowego k. 108-121, pismna uzupełniająca opinia biegłego sądowego k. 178-181)

Po wytoczeniu powództwa, pismem z dnia 14 maja 2020 roku pozwany poinformował powoda o dopłacie z tytułu odszkodowania kwoty 1.359,66 zł oraz o zrekompensowaniu w całości poniesionego przez powoda kosztu sporządzenia prywatnej kalkulacji naprawy w kwocie 400 zł.

(pismo k. 73-73v., potwierdzenie przelewu k. 77, okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy. Za podstawę ustalenia stanu faktycznego Sąd przyjął ponadto wyjaśnienia powoda oraz dowód z opinii biegłego sądowego L. T.. Oceniając opinię biegłego Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące

wątpliwości kwestie. Opinia ta w pełni odnosiła się do zagadnień będących jej przedmiotem, wnioski biegłego nie budzą przy tym wątpliwości w świetle zasad wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a jednocześnie opinia została sporządzona w sposób umożliwiający przesłедzenie - z punktu widzenia zasad wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania - analizy przez biegłego zagadnień będących jej przedmiotem. Wydając opinię biegły oparł się na zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym, w tym na dokumentacji sporządzonej w toku procesu likwidacji szkody. W opinii uzupełniającej biegły odniósł się do zarzutów sformułowanych przez stronę pozwaną. Wyjaśnił, że uwzględnił w systemie A. lakierowanie nowej części stopnia pierwszego w odniesieniu do felgi, ponieważ w przypadku wymiany jednej felgi niezbędne jest dostosowanie jej koloru do koloru pozostałych felg. W zakresie stawki za rbg wskazał, że przedmiotowy pojazd z uwagi na gwarancję na perforację blachy, winien zostać naprawiony w warsztacie wykonującym naprawy zgodnie z zaleceniami importera i posiadającym stosowne uprawnienia włącznie z koniecznym wyposażeniem, co uzasadniało przyjęcie stawki na poziomie 110 zł netto. Odnośnie rodzaju części użytych do naprawy wyjaśnił, że części jakości (...) mogą znaleźć zastosowanie wyłącznie w przypadku braku części oryginalnych dodając, że części inne niż sygnowane logo producenta pojazdu nie posiadają odpowiednich właściwości technicznych zapewniających właściwe korzystanie z pojazdu po naprawie oraz nie przywracają poprzedniego wyglądu estetycznego pojazdu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości w zakresie należności głównej oraz częściowo w zakresie odsetek.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j Dz.U. z 2013 r., poz. 392 ze zm.), zwanej dalej ustawą.

W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c.

Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy)

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikła na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda. W sferze odpowiedzialności odszkodowawczej podstawowym

założeniem wszelkich rozważań jest z reguły zasada pełnego odszkodowania. Wynika z niej, że wszelka szkoda wyrządzona przez posiadacza lub kierowcę pojazdu mechanicznego, powinna być w świetle obowiązujących przepisów prawa pokrywana przez zakład ubezpieczeń w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 21 lutego 2020 roku, w wyniku którego uszkodzony został samochód marki A. (...). Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Osią sporu w niniejszej sprawie była jedynie wysokość dochodzonego roszczenia z tytułu odszkodowania.

Odszkodowanie za szkodę powstałą na skutek zdarzenia komunikacyjnego ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (sprawcy szkody). Przy czym dla ustalenia granic odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody koniecznym jest odwołanie się do podstawowych zasad przewidzianych przepisami kodeksu cywilnego (art. 361 i art. 363 § 2 k.c.).

Reguła wyrażona w przepisie art. 361 § 1 k.c. stanowi, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Stosownie zaś do § 2 przepisu art. 361 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, jakie poszkodowany poniósł, a także korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. W myśl przepisu art. 363 § 2 k.c. jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. W tym miejscu wskazać należy, że w warunkach gospodarki rynkowej dla obrotu towarowego decydujące znaczenie mają reguły ekonomiczne podaży i popytu, a więc rynek, dlatego też bezsprzecznie podstawą przy obliczaniu wysokości odszkodowania powinny być ceny rynkowe.

Zgodnie z przyjętym zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie poglądem pod pojęciem szkody należy rozumieć różnicę pomiędzy stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie doszło do zdarzenia szkodzącego (tzw. dyferencyjna metoda ustalania szkody). W odniesieniu do szkody komunikacyjnej jest to w praktyce różnica pomiędzy wartością, jaką pojazd przedstawiał w chwili wypadku, a jego wartością po wypadku (por. m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 20 listopada 2014 roku, I Aca 685/14, LEX). Co do zasady wysokość odszkodowania winna odpowiadać kosztom usunięcia wskazanej wyżej różnicy w wartości majątku poszkodowanego (kosztom naprawy uszkodzonego pojazdu). Podmiot odpowiedzialny jest zobowiązany zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należy zaliczyć w zasadzie także koszt nowych części i innych materiałów (por. wyrok SN z dnia 20 października 1972 roku, II CR 425/72, OSNCP 1973, nr 6, poz. 111). W tym miejscu koniecznym jest dodatkowo wskazanie, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma w zasadzie znaczenia prawnego okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił (por. uchwała SN z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103, wyrok SN z dnia 27 czerwca 1988 roku, I CR 151/88, LEX; wyrok SN z dnia 7 sierpnia 2003 roku, IV CKN 387/01, LEX). Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, to nie poniesione przez poszkodowanego koszty naprawy, a równowartość hipotetycznie określonych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, wyznacza poziom odpowiedzialności ubezpieczyciela sprawcy szkody. Także zbycie pojazdu przez właściciela nie wpływa na wysokość należnego mu odszkodowania. Poszkodowany nie może żądać zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji wyłącznie w sytuacji, w której przywrócenie stanu poprzedniego byłoby niemożliwe albo pociągało za sobą nadmierne trudności lub koszty. Koszty naprawy uszkodzonego w wypadku pojazdu, nieprzewyższające jego wartości sprzed wypadku, nie są jednak nadmierne w rozumieniu art. 363 § 1 k.c. Sąd Najwyższy podkreślił przy tym, że wyrażone przezeń

stanowisko jest utrwalone do tego stopnia, że za niezgodne z prawem są uznawane przez ten Sąd orzeczenia, w których stanowisko to jest podważane przez sądy powszechne (por. m.in. postanowienie SN z dnia 20 lutego 2019 roku, III CZP 91/18, Biul. Sn 2019/2 oraz postanowienie SN z dnia 11 kwietnia 2019 roku, III CZP 102/18, LEX i powołane w uzasadnieniu obu postanowień orzecznictwo). W konsekwencji ewentualny fakt naprawy samochodu marki A. i jej koszt mają irrelevantne znaczenie dla oceny rozmiaru odpowiedzialności pozwanego.

W oparciu o opinię biegłego sądowego Sąd ustalił, że celowy i uzasadniony koszt naprawy samochodu marki A. uszkodzonego w wyniku opisanego powyżej zdarzenia komunikacyjnego z dnia 21 lutego 2020 roku z uwzględnieniem stawki za roboczogodzinę prac blacharsko-lakierniczych na poziomie 110 zł netto, z użyciem części nowych, oryginalnych, przywracający pojazd do stanu sprzed zdarzenia pod względem technicznym i użytkowym, wynosi 29.287,78 zł brutto. Jak wyjaśnił biegły, użycie wyłącznie części oryginalnych z logo producenta pojazdu gwarantuje przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Jednocześnie w opinii uzupełniającej biegły precyzyjnie wytłumaczył, dlaczego za zasadną uznać należy stawkę za rbg na poziomie 110 zł netto. Godzi się przypomnieć, że poszkodowany jest w pełni uprawniony do naprawy rzeczy poprzez zastosowanie części nowych i oznaczonych logo producenta, a nie tzw. zamienników. Zastosowanie elementów oryginalnych pochodzących od oznaczonego producenta jest ściśle związane z możliwością naprawy uszkodzonego samochodu w warsztacie autoryzowanym przez producenta pojazdu, z korzystania usług, którego nie można w żadnym razie pozbawić poszkodowanego. Poszkodowany, w tym także poszkodowany właściciel pojazdu używanego, ma prawo wyboru zarówno miejsca, w którym zostanie przeprowadzona naprawa jego pojazdu jak i zastosowanych elementów oraz materiałów. Pokrzywdzony nie ma przy tym obowiązku poszukiwania sprzedawcy oferującego części najtaniej (por. uchwała SN 7 sędziów z dnia 12 kwietnia 2012 roku, III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112; wyrok SN z dnia 25 kwietnia 2002 roku, I KKN 1466/99, OSNC 2003/5/64). Odmienne stanowisko skutkowałoby w zasadzie przerzuceniem częściowo ciężaru przywrócenia rzeczy do stanu poprzedniego na poszkodowanego. Zaś do takiego obciążenia poszkodowanego skutkami zawinionego działania sprawcy szkody lub innej osoby odpowiedzialnej cywilnie za tę szkodę nie ma uzasadnionej podstawy prawnej. Przywrócenie, bowiem rzeczy uszkodzonej (także używanej) do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Dlatego też, jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów oznaczonego producenta, to poniesione na to wydatki wchodzi w skład kosztu naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego, a w konsekwencji wydatki te w ostatecznym wyniku obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę. W ocenie Sądu brak jest podstaw do uznania za zasadne naprawę pojazdu używanego wyłącznie przy zastosowaniu tzw. zamienników, a nie części autoryzowanych z logo producenta pojazdu, tylko z uwagi na rok produkcji pojazdu, czy też przebieg. Tego typu postępowanie byłoby całkowicie bezzasadne i krzywdzące dla poszkodowanego, którego szkoda powstała na skutek zawinionego działania innego podmiotu. Jednocześnie niesporne jest, że zamienniki cechują się niższą jakością i trwałością od części oryginalnych, co znajduje bezpośrednie przełożenie na okres ich eksploatacji, ponadto z reguły są to części nie posiadające homologacji, nieznanne są ich parametry. Co relewantne, pozwany, który po zdarzeniu dokonał oględzin pojazdu A. (...), nie wykazał w żaden sposób (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), aby w aucie marki tym były montowane jakiegokolwiek zamienniki. Jednocześnie z opinii biegłego niezbicie wynika, że li tylko użycie przy naprawie części oryginalnych z logo producenta pojazdu gwarantuje skuteczną naprawę pojazdu i przywraca w pełni jego walory techniczne i użytkowe. Pozwany nie zaferował także dowodów, które pozwoliłyby przyjąć, iż naprawa przy użyciu nowych części oryginalnych skutkować będzie wzrostem wartości przedmiotowego pojazdu pomimo, że zgodnie z cyt. uchwałą SN w sprawie III CZP 80/11, wyłącznie w przypadku wykazania przez ubezpieczyciela powyższego faktu odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi. Sądowi nie są przy tym znane normy techniczne, które uzależniałyby zastosowanie w naprawie części niższej jakości lub używanych z uwagi na wiek pojazdu, czy też jego przebieg. Nie może również tracić z pola widzenia okoliczności, że pozwany nie udowodnił, iż powód był w stanie naprawić uszkodzony pojazd za kwotę podaną w kalkulacji naprawy, przy założeniu, że naprawa ta winna zostać przeprowadzona zgodnie z technologią producenta pojazdu, przy użyciu nowych oryginalnych części. Z opinii biegłego wynika wręcz odmienna konkluzja, a mianowicie że możliwość taka nie istniała. O czym była mowa wyżej, opinia biegłego L. T. stanowi przekonujący i miarodajny dowód w sprawie. Opinia ta odzwierciedla staranność i wnikliwość w badaniu zleconego zagadnienia, wyjaśnia wszystkie istotne okoliczności, podaje przyczyny,

które doprowadziły do przyjętej konkluzji, a równocześnie jest poparta głęboką wiedzą i wieloletnim doświadczeniem zawodowym biegłego. Jednocześnie opinii tej nie podważają pozostałe dowody zebrane w sprawie.

Sąd uznał ponadto, iż powód nie był zobligowany do naprawy pojazdu w warsztatach współpracujących z pozwanym, a także za stawki wynikające ze sporządzonej przez pozwanego ekspertyzy. Jak wyjaśniono wyżej, to do poszkodowanego należy wybór, czy zamierza naprawiać uszkodzony pojazd, a jeśli tak, w jakim warsztacie zamierza to uczynić. Nie jest on przy tym zobowiązany do naprawy pojazdu najtańszym możliwym kosztem. Wprawdzie poszkodowany w zdarzeniu drogowym powinien współpracować z zakładem ubezpieczeń i dążyć do minimalizacji rozmiarów szkody, to jednak zasada ta nie może oznaczać ograniczenia jego uprawnień. Narzucanie poszkodowanemu gdzie i za ile ma naprawić pojazd niespornie niweczyłoby jego uprawnienie odnośnie wyboru sposobu likwidacji szkody. Jak już wyjaśniono pozwany nie udowodnił, iż powód był w stanie naprawić uszkodzony pojazd za kwotę podaną w kalkulacji naprawy, przy założeniu, że naprawa ta winna zostać przeprowadzona zgodnie z technologią producenta pojazdu, przy użyciu nowych oryginalnych części. Jak wskazał przy tym Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 24 października 2018 roku (IX Ca 668/18, L.), w przypadku podjęcia decyzji o wyborze sposobu naprawienia szkody poprzez wypłatę kwoty odszkodowania na rachunek poszkodowanego, jako miarodajne koszty naprawy powinny być brane pod uwagę obiektywne i uśrednione koszty części na rynku, nie zaś koszty proponowane przez podmiot wskazany przez ubezpieczyciela. Poszkodowany ma bowiem prawo do tego, aby za ustaloną kwotę odszkodowania móc naprawić pojazd w wybranym warsztacie naprawczym, rabaty zaś nie są elementami powszechnie obowiązujących cen na rynku części zamiennych. Jeżeli w procesie wyceny wysokości szkody przyjmuje się czynniki niewystępujące na rynku lub też występujące sporadycznie, uznać należy, że nie jest to obiektywna wycena kosztów naprawy. Sąd podziela również pogląd przytoczony przez Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 5 lipca 2018 roku (XIII Ga 332/18), iż rabat cenowy jest kwestią indywidualną, ustaloną między sprzedawcą a klientem, w konsekwencji nie można automatycznie stosować procentowego pomniejszenia ceny części czy usługi przy likwidacji szkody, ponieważ to czysto hipotetyczne działanie prowadziłoby w istocie do obniżenia należnego poszkodowanemu świadczenia. Wreszcie podkreślenia wymaga, że suma dochodzonej pozewem kwoty oraz dotychczas wypłaconego świadczenia (tj. 23.651,84 zł) jest niższa od wyliczonych przez biegłego kosztów naprawy z uwzględnieniem oferowanych przez pozwanego rabatów (24.458,93 zł).

Skoro zatem niezbędny koszt naprawy samochodu marki A. uszkodzonego w wyniku zdarzenia komunikacyjnego z dnia 21 lutego 2020 roku wynosi 29.287,78 zł brutto, wysokość należnego powodowi roszczenia kształtuje się na tym samym poziomie. Do dnia wyrokowania pozwany wypłacił z tytułu przedmiotowej szkody kwotę 15.311,50 zł brutto, a więc dochodzona pozewem suma 8.340,54 zł była w pełni zasadna.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.340,54 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 8.340,54 zł od dnia 4 kwietnia 2020 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 1.359,66 zł od dnia 4 kwietnia 2020 roku do dnia 14 maja 2020 roku, oddalając powództwo w pozostałym zakresie roszczenia odsetkowego.

Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów określa art. 14 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego (art. 14 ust. 2 ustawy). Niespełnienie świadczenia w terminie powoduje po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie (§ 2 art. 481 k.c.). W niniejszej sprawie szkoda została zgłoszona w dniu 22 lutego

2020 roku, a zatem ustawowy termin na jej likwidację upływa w dniu 23 marca 2020 roku. W konsekwencji powód mógł się domagać odsetek od uzupełniającego odszkodowania począwszy od dnia 4 kwietnia 2020 roku zwłaszcza, że pozwany nawet nie starał się wykazać, że zakończenie postępowania likwidacyjnego w 30-dniowym terminie nie było możliwe. Odsetki od dopłaconej przez powoda kwoty 1.359,66 zł Sąd zasądził natomiast od dnia 4 kwietnia do dnia 14 maja 2020 roku (data decyzji o dopłacie odszkodowania).

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c. Strona powodowa wygrała proces niemal w całości ulegając jedynie w niewielkiej części żądania odsetkowego, a zatem była uprawniona żądać zwrotu poniesionych kosztów w pełnej wysokości. Wyjaśnienia wymaga, że na etapie przedsądowym pozwany był wzywany do dopłaty w terminie 7 dni odszkodowania pismem doręczonym w dniu 27 kwietnia 2020 roku, które to roszczenie spełnił częściowo dopiero w dniu 15 maja 2020 roku (data przelewu), a więc z uchybieniem wyznaczonego terminu. Jednocześnie nie budzi wątpliwości, że wezwanie do zapłaty nie było formą reklamacji, nie zostało bowiem wniesione w trybie przewidzianym przez pozwanego dla postępowania reklamacyjnego. Brak jest przy tym przepisu prawa, który nakładałby na poszkodowanego obowiązek zainicjowania postępowania reklamacyjnego w trybie ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 roku o rozpatrywaniu reklamacji (...). W konsekwencji Sąd uznał, że w zakresie wypłaconych po wniesieniu pozwu kwot powód także wygrał spór.

Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 750 zł, koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej – 3.600 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w wysokości 500 zł.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.867 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Zgodnie z przepisem art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c., Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi od pozwanego kwotę 891,99 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych – kosztów wydanych opinii przez biegłego tymczasowo wypłaconymi ze środków Skarbu Państwa (postanowienia z k. 151 i k. 184).

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.